ГОДИНА I. ЦАРИГРАДЪ 1865 АПРИЛИЙ 17. БРОЙ 38—39.

ТУРЦІЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДНИТѢ ИНТЕРЕСИ.

ТУРЦІЯ излазува сѣка сѫбота. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската пощѫ, е 3 бѣли мецидіета; вънъ отъ имперіята, 4 бѣли мецидіета. Споменователи отговарятъ за вѣстникътъ. Подписката за спомоществованіята става направо у Ц—градъ Галата при Никола Геновича, издателя на вѣстникътъ. —

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЬ НИКОЛА ГЕНОВИЧЬ.

Ній турями предъ очити на читателитѣ си слѣдующіятъ царски хатъ който са чете миналата недѣля на Високата Порта.

„ Свѣтлій мой Везирю,

„ Азъ уцѣнявамъ усилія направени отъ „ министрити ми за да усигорѧтъ редовнійтъ „ ходъ на мойта имперія и за успѣшливото „ извършуваніе на прѣобразованіята отъ сѣ„ какви видови които сѫ предметътъ на по„ печителствотѣ ми.

„ Азъ подтвърдявамъ чи моето минис„ терство са труди за испълненіето на мои„ ти рѣшенія и чи важнити работи разглѣ„ дани отъ министрити и високити чиновни„ ци и подтвърдени отъ мѣне сѫ редовно „ испроводени.

„ Нъ понеже ще бѫди много по полѣз„ но щото работити на царството, които сѫ „ отъ една исключителна важность и които „ са разглѣдуватъ въ съвѣтътъ на минис„ трити, да са разискуватъ предъ очити ми, „ Голѣміятъ Везиръ и Шеихсляминътъ как„ то и сичкити министри, които сѫ на чело „ на гражданското и воинското управленіе, „ ще са събиратъ сѣки пѫть когато стане „ потрѣбно, предъ моето прѣсѣтствіе за „ разискуваніето на работити отъ това ес„ тество.

„ Дано божественната промисѫль благоиз„ воли да уздрави успѣхътъ на сичкити наши „ усилія. ”

Казахми го: панславистиги бѣлнуватъ. Тѣ прѣобращатъ сѣка утопія на дѣйствителность за да дадѫтъ една по голѣма важность на дѣлата си и една по висока тяжкость на предпріятіето си. Повече: тѣ въспріѣматъ да проповѣдуватъ сѣкакви лѫжи и наущенія за да туритъ въ дѣйствіе мисіята си. Тѣ сѫ въ заблужденіе. Подобни на италіянцити, които претендируватъ да зематъ Римъ за столица на царството си, тѣ распространяватъ, въ името на исторіята, сѣкакви измислованія за да испълнятъ единъ день мисіята си, спрѣчь цѣлта на Петра Великаго.

Една такава мисія е напистина отъ най злощастнити. И ній жалимъ дѣто московскіятъ кореспондентинъ са е увлѣкалъ въ подобни мечтанія. Цѣлта на Петра Великаго, такава каквато я срѣщами въ завѣщаніето му, е цѣль която не можи да са тури въ дѣйствіе на никоя епоха. Защо? можи да попита нѣкой; защото днесь врѣмената сѫ други. Други врѣмена, други нрави, казуваше единъ вѣтъхъ философъ; и още защото сичкити славянски народи, които руската династія иска да слѣй въ панрусизѫмътъ иматъ днесь различни интереси и тія различни интереси не ще имъ допуснатъ никоги да са съединятъ на едно, за една само и сѫща имперія, за една само и сѫща династія, за едно само и сѫщо благоденствіе.

Въ вѣтхити врѣмена цѣлта на Петра Великаго можи да е имала нѣкаква дѣйствителность. Ній не противорѣчимъ. Нъ ще забелѣжимъ че Българити никоги не сѫ живѣли пріятелски съсъ Русія, нъ сѫ биле сѣкоги въ бой помежду си, и чи тая цѣль на Петра Великаго е днесъ едно мечтаніе подобно на мечтаніето на Поляцити за въстановеніето на тѣхнійтъ самосъстоятеленъ животъ.

Нъ московскіятъ кореспондентинъ на Свѣтовидъ подтвърдява противното. Той са прави българофиль и иска да докажи че Русія е била сѣкоги покровителка на славянскити народи въ отоманската имперія. Тя са била трудила непрестанно за нравственното и умственното възрожданіе на источнити народи.

Това можи да бѫди. Нъ курвити вардятъ ли честьта на мѫжіѣти си? Русія можи да са е трудила за тѣхъ. Нъ тя са е трудила за своя смѣтка, за собственніятъ си интересъ, а нѣ за смѣтката и за интересити на источнити народи. За това отгорѣ нѣка сѣки си напочни злощастіята които грьцкіятъ народъ прѣтърпи преди трійсеть години и бѣдити които нашити Българи испетлиха въ кѫрмското прѣселеніе. Той ще познай тутакси плановити на русиѫмътъ.

Въ московскіятъ кореспондентинъ иска да увѣри публиката чи рѣшеніето на источнійтъ въпросъ наближавало и чи московското правителство трѣбува да земе отъ сега мѣрки собственни да усигорѧтъ нѣговото рѣшеніе съобразно съсъ интереситѣ на руската имперія.

А! Колко добра и ей!! Виште какъ гази!!! Нашійтъ московитинъ!! Рѣшеніето на источнійтъ въпросъ наближавало!! Какъво пророчество, какво чудо!!! Дали това пророчество е едно откритіе на Бога, или сѫ едно съчувствіе, едно прѣсторване. Вѣтхити народи вѣруваха сѫпищата и сѣки пѫть когато тѣ виждаха нѣщо на сѫпягъ си, тѣ го проповѣдуваха както едно божественно откритіе. Подобенъ на старити народи, нашійтъ московитинъ да ли не му са е прѣсторило на сѫпъ чи рѣшеніето на источнійтъ въпросъ наближавало, та е фаналь перото презь денятъ за да го распрѣсни по примѣрътъ на предшествениците си.

Нъ нѣка говоримъ серіозно. Подтвърденіята на московскіятъ кореспондентинъ дали сѫ божественно откритіе, или съновно откритіе? Първото е лѫжливо, колкото и да иска да ни увѣрява; защото Богъ не са мѣси никоги въ подобни работи. Колкото за второто то е вѣроятно.

Прочее ето какъ московитити пропсвѣдуватъ или предсказуватъ рѣшеніето на источнійтъ въпросъ. Тѣ сънуватъ и тія тѣхни сънувания правятъ хората да ги вѣруватъ за дѣйствителни. Това не е ли напистина едно заблужденіе, едно мечтаніе, една утопія отъ най бѣднити?

Ній казувами заблужденіе, мечтаніе и утопія. Защото днешнити науки унищожиха на пълно дѣйствителностьта на сѣко сѫнуваніе, и че рѣшеніето на источнійтъ въпросъ, което плашеше преди двайсеть години цѣла Европа, не занимава днесь никаква дѣйствителность въ умищата на дипломатическити хора.

Нѣка кажимъ по добрѣ. Источнійтъ въпросъ не съществува днесь или той съществува въ въображеніето само на панславистити. Слѣдователно сичкити онія които проповѣдуватъ нѣговото съществованіе правятъ една утопія и утописти. Тѣ прѣстѫпватъ законити на натурата и вафащатъ да бълнуватъ както едно младо момче.

На едно младо момче какви работи не минуватъ презъ главата му, въ въображеніята му. Сичкити тія работи които сѫ най мечтателни, то ги зема за дѣйствителни, за ре ли. То не можи да ги отблѣсни до дѣто не доди на една узрѣла възраст за да сѫди само кое нѣщо въ тоя свѣтъ е възможно и кое не възможно. Нъ додѣ не престигни на тая възраст, то сѣ си бѣлнува.

Тай сѫщо бълнуватъ и панславистити и панеслистити въ источнійтъ въпросъ на когото ній съществуваніето отблѣснувами. Едно нѣщо дѣто го нѣма можи-ли да са зема? единъ въпросъ който несъществува можили да са рѣшава? никоги. Е! добрѣ! като е тай бръткевніята на панславистити не сѫ ли лудини неопростими?

Друго нѣщо шеше да бѫди ако са намирахми на 1840 г. Тогава нашити мисли щеха да бѫдѫтъ други за Турція. Нъ слава Богу, ній са намирами сега нѣ на 1840, нъ на 1865, растояніе въ което са испълниха големи дѣла които источнійтъ хоризондъ не бѣше виждалъ отъ сотвореніето си насамъ.

Тія големи дѣла сѫ познати отъ цѣль свѣтъ. Тѣ са забелѣжиха въ исторіити на сичкити народи. Ній исками да кажимъ за кѫрмскійтъ бой. Кѫрмскійтъ бой стана

чудесно и той излѣзе кадѣренъ да направи чудеса.

Да, кѫрѫмскіятъ бой излѣзе кадѣренъ да направи чудеса. Защото ній видѣхми въ него работи надъ-естественни, извънредни. Источніятъ въпросъ са намираше въ едно най-голѣмо сплетеніе по нѣго в ѣме. Той занимаваше въ сичкити дипломатически хора едно толкось широко мѣсто щото повечето отъ тѣхъ мислѣха чи отоманската имперія трѣбува да издѫхни.

При сичкити добрини на отоманската имперія, при сичкити нѣйни старанія за възражданіето на народити безразлично, повѣрени на нѣйното високо попеченіе, Богъ я бѣше отредилъ да прѣтърпи една страшна криза която да стани послѣ изворъ на прѣобразованіето и на успѣхити на просвѣщеніето.

Тая криза бѣше кѫрѫмскіятъ бой. Богъ не направи да избухни тоя международенъ бой срѣщу Русія безъ да е ималъ цѣль чрезъ която да възнагради онія имперія които го почитатъ, обожаватъ и славославятъ. Тая цѣль на Бога бѣше да направи хората да познаятъ чи отоманската имперія има добри расположенія къмъ сичкити си народи, да я приближи и свѫржи по-тѣсно съсъ западнити народи, да й даде коренни сили за единъ новъ животъ. Съсъ една дума божіята цѣль бѣше да направи Истокъ да са огрѣй съсъ едно ново слѫнце и да распрѫсни сичкити съмнѣнія.

Защото Русія която прѣдпрѣ да прави бой съсъ Турція нѣмаше друга цѣль освѣнъ да умори Турція. Нъ на мѣсто да присѫтствува на нѣйното погребеніе, ній видѣхми да присѫтствуваме на погребеніето на царя си.

Кѫрѫмскіятъ бой, по смъртьта на царь Никола, са сключи. Александъръ II са възкачи на тронътъ на своити предшественници и обѣща въ указътъ си миръ и любовь помежду сичкити царѣ.

Отъ нѣя епоха отоманската имперія са повна съвършенно отъ сичкити европейски народи; источніятъ въпросъ са унищожи отъ нѣго врѣме насамъ. И за това сичкити онія които го мислятъ че съществува бѣлнуватъ както малкити момчета.

Европи са убѣди чи Турція ще можи да са възроди и да възроди въ същото врѣме христіянскити населѣнія. И Турція имаше нужда отъ това убѣжденіе.

Нъ московскіятъ кореспондентинъ иска да каже чи Турція не са била грижилл за възражданіето на источнити христіянски народи и съвѣтува руското правителство да обърни вниманіето си върху това състояніе на работитѣ.

Ній мислимъ чи кореспондентинътъ отъ Москва щеше хилѣди пѫти по добрѣ да стори ако бѣше далъ тія съвѣти на руското правителство на когото народити са намиратъ въ най-голѣмо невѣжество, ній исвохми да кажимъ въ най-дълбока пасмурность.

Колкото за отоманското правителство то си има сѣкоги грижата за възражданіето на своити народи безразлично и свѣдѣтелствата които ній можимъ да туримъ прѣдъ очити на московскіятъ кореспондентинъ, съ разнит прѣобразованія които са увѣдоха въ имперіята и особно образованіето на Вилаетитѣ, които обѣщаватъ единъ неизмѣримъ успѣхъ на христіянитѣ, било въ просвѣщеніето, било въ службити на управленіето.

Тая недѣля са раздаде въ градътъ на едно извѣстіе което убаждаше на нашити съотечественици ско ошното поѣзжаніе на единъ новъ вѣстникъ подъ названіе Востокъ. Тоя новъ вѣстникъ ще почне издаваніето си на 11 Маи въ Бѣлградъ; той ще излязува сѣка седмица и ще има за главенъ редакторъ редакторътъ на Свѣтовидъ.

Программата която Г. Ал. Андричъ излага въ извѣстіето си относително за общити начала на Востокъ ще бѫди да прави изводи изъ югославяни кити вѣстници за да направи Българити да са упознаятъ добрѣ съсъ сичкити югославяни; да защищава православіето; да описува злоупотрѣбленіята на мѣстнити власти.

Тая программа на Г-нъ Ал. Андричя не ще много тълкуваніе. Бѣлградъ показува доста добрѣ съсъ каква помощь редакторътъ на Свѣтовидъ е възпрѣлъ издаваніето на тоя български вѣстникъ. Като ще защищава сичко коетоса отнася до интереситѣ на южніятъ панславизѫмъ, като ще проповѣдува сичко което можи да сномогни за извършуваніето на голѣмата идея на панславистити, които ній наричями обикновенно мечтателна идея, таквази ще бѫди цѣлта, попрището което Г-нъ Ал. Андричъ ще дѣржи въ обнародуваніето на Востокъ.

Тая цѣль, това поприще не отговаря никакъ на интереситѣ на нашити Българи. Нашити Българи нѣматъ никаква полза да иматъ земапѣ-даванѣ съсъ югославянити. Напротивъ тѣ иматъ единъ голѣмъ интересъ да са прѣвьржлтъ тѣсно къмъ тронътъ на Н. Ц. В. Султанътъ. Тѣ трѣбува да учакуватъ само отъ нѣго улѫчшеніето на тѣхнити условія и поправяніето на тѣхната сѫдба. Сичко което иди отъ Сѣверь и отъ Югъ тѣ трѣбува да го отблѣсватъ отъ помежду си, защото то нѣма никоги да ги ползува.

Слѣдователно ній считами за една свѣщенна дльжность да обѣвимъ на нашити съотечественици чи споредъ новіятъ законъ върху печатътъ който са обнародува преди три мѣсеца, сѣки вѣстникъ който са печата по чужди мѣста и който ще напада царското правителство е възбранетъ въ имперіята на отоманцити; чи онія които сѫ бл фанали за пріѣмачи на такивись вѣстници ще са наказуватъ съобразно съсъ законити.

Но кѫсно ще кажимъ повечѣ.

Съсъ послѣднята поща пріѣхми слѣдѫющето изложеніе съсъ дата 22 Марта което са испратило отъ страна на братчанската ерархія до смѣсенітъ съвѣтъ на грѣцката патріаршія:

Благороднѣйши Господа Стефанъ Каратеодориди и прочіяти членове на народніятъ смѣсенъ съвѣтъ въ вселенската патріаршія.

Ній долуназначеннїи колкото и да нѣмами лично познанство съсъ ваше благородіе, нъ като отъ слухъ сми извѣстни заради вашити прѣимущества, които ви украшаватъ, и зарадъ вашата благоговѣйна ревность, която сте показали, и чувствително усердіе и желаніе, заради черковното благочиніе на православната наша нѣра, дерзаемъ чрезъ настоящето ни да ви изложимъ слѣдующити.

Онїи които мислятъ и вѣруватъ какво религіозніятъ раздоръ, и развратностьта, които прѣдъ нѣколко врѣме произлязоха между братіята Българи и Гърци, за въпроси и преніята черковни, Българити са причина, измамени са въ своити мисли. Българити колкото и да нѣматъ до той степенъ остръ разумность!! споредъ нѣкои грѣцки вѣстници както грѣцити, за да можатъ да разсѣждатъ на тъвко какво отъ религіозната развратность, всякъ народъ може да пропадне въ имата пагубна, но въ толкова множественой народъ, както православнити Българи, може и да има човѣци да разсѣждатъ това нѣщо.

Ній нѣмами врѣме да доказувами върху точа на дълго, само са ограничаваме да ви съобщиме нѣколко дѣла, които са обнасятъ върху произхожденіето на черковното преніе, то есть причинити и началото, въ кратцѣ и ясно.

Българити десять вѣкови отъ кръщеніето имъ, сърдечно и благоговѣйно почитаха, апостолити, и на всѣтіити вселенски собори правилата, съсъ почитаніе прѣвъсходно са обнасяха съсъ прѣосвященнѣйшіити архіерен на православната церква безъ разлика на народность.

И съсъ другото духовенство, колкото и да са положиха стараніята отъ пропагандити заради нихното отцѣпленіе отъ великата церква, общата матерь на сичкити православни христіяни, нъ не успѣха нипочто. Нъ какъ би това въ послѣдніти врѣмена за да са възбудатъ Българити, на едно такво противозаконно, и пагубно за сѫщити движенія: удивително е! това трѣбува да знаме, и да разумѣйми началното происхожденіе: отъ Българити ли е; не. Нито презъ умътъ имъ минуваше такво нѣщо. Отъ пропагандити ли; не. Самото начално произхожденіе би отъ нѣкои си прѣосвященнѣйши митрополитъ, който занимаваше първата българска епархія, и родомъ Грькъ, който за своій интересъ направи това нѣщо — но измамень остана въ мислити си. Това е истината, и да не отдаватъ вината върху Българити; простъ народъ, той е като машина, като го раздвижишъ, послѣ не е възможно лесно да го въспрешъ. Това е така господа, и не трѣбува много доказателство, бѫдете увѣрени — има и друго по ново което са показа на скоро отъ самата патріаршія, заради възбужденіе пакъ изново, и което е въ знаене, а не — отъ недоумѣніе, са издѣйствува прѣдъ очити на толкова народъ въ братчанската епархія. Ній това като говоримъ да не мните какво мислѣта е наша да защищаваме личности, или нѣкой интересъ, нѣмаме нужда нито отъ едното, нито отъ другото — него пжкъ ще кажиме кой е лошъ, и кой е добъръ, тія не са подобни съсъ настоящето, цѣлта е наша друга, която са явява отъ слѣдующити.

Прѣдъ четири години като са опредѣли за братчанскій епископъ родомъ Българинъ Г-нъ Паисій защо са испрати въ тая епархія; за да събере пари за патріаршіята ли и за него си; или за да може да утолажи расположеніето на духовити, противъ сѫщата патріаршія, чрезъ личното вліяніе, и други подобни средства, нито заради утолаженіето е било посланіето негово. Въ това четверогодишното растояніе какво страданіе претегли той и ній; ако не знай негово свитѣйшество вселенскіятъ нынѣшній патріархъ, понеже нѣма комисія да го просвѣти върху тая работа, святійтъ соборъ нѣма ли извѣстіе; ній като говоримъ недей да мните само насъ, почти сичкія народъ на тая епархія, е заедно, което послѣ ще стане явно ако е така. Правилно ли бѣше да са възбуди народътъ

наново на първото движеніе; възбуждаемъ отъ сащата патріаршія, чрезъ нейнитѣ върху това орудія, праведно ли е; законно ли е; въ такива обстоятелства да са дѣйствуватъ такива работи: защо не можялъ реченніятъ епископъ да проводи 150,000 гроша, на патріаршіята! нъ събралъ ли е да проводи; и защо не е билъ спорѣдъ волята на негово снятѣйшество угоденъ, или може бити защо е Българинъ, или за да са постави другъ за интересъ, или на конецъ за да развращаватъ религіозно Българити нарочито, заради нихното пропадуваніе; ній върху това сми уѣрени отъ проводенити писма до вратчанскіятъ епископъ, — нашіятъ архіерей отъ патріаршіята, и отъ нѣрвежитѣ на работити. (слѣдува)

КОРЕСПОНДЕНЦІИ НА ТУРЦІЯ.

ЯМБОЛЬ, 8 Марта. — Отъ много врѣме насамъ нищо нѣма да са е писало отъ градътъ ни. Дали нѣма тука работи да са пишатъ, или пжкъ нѣма кой да пиши. Азъ ще ви кажа чи тука има много работи да са описуватъ, нъ това което покрива на публиката тія работи е нѣманіето на хора снабдени съсъ народни чувства които да са погрижятъ за нъравственното и религіозното възрожданіе на своіти съотечественници.

Вась нѣма да ви очуди, Г-не редакторе, това което имамъ да ви хортувамъ. Защото то е познато отъ сичкити малко-много образовани Българи. Азъ искамъ да кажа за чорбаджіити.

Тія чорбаджіи сж причинили голѣми лошавини на отечеството. Нъ тука тѣхнити лошавини сж на една висока степень, защото слжнцето на просвѣщеніето не е огрѣло още за да распржсни сичкити облаци които покриватъ нашіятъ хоризондъ.

Селенинътъ тука е единъ робъ на чорбаджіята. И за да срата фразата си, азъ ви давамъ воля да направите едно сравненіе, съсъ влашкити чокои и селенити преди и послѣ кржмскіятъ бой. Влашкити селени робуваха на влашкити чокои, българскити селени робуватъ на българскити чорбаджіи.

Единъ чорбаджія тука има по голѣма власть отъ единъ чиновникъ. Каквото каже то трѣбува да стани; ама било врѣдно за народътъ, за благополучіето на гражданити, нѣго малко го е грижа. Каприцiята и платътъ обладаватъ сърцето му; и наистина кой селенинъ, кой гражданинъ ще дръзни да му противодѣйствува.

Преди нѣколко врѣме тука стана една работа която наскърби сичкити сърца, на които сичкити ни граждани са възпротивиха, нъ които съсъ силата и съсъ подпорката на чорбаджіити са извърши.

Коя е тая работа? тя е ржкополаганіето на единъ попъ отъ фанаріотскити владици, владици на които властьта върху насъ ній отблжснахми народно и съгласно отъ сичкити си черкови.

Ржкополаганіето стана отъ Н. П. Кирила по препоржчваніето на единъ или на двама отъ нашити чорбаджіи, безъ да имать хаберъ най на малко тукашнити ни граждани. Безъ съмнѣніе Н. П. Кирилъ си е направилъ длъжностьта; ній нѣма за нѣго нищо да кажимъ. Нъ ній осждами нашити чорбаджіи, защото съсъ тая постжпка тѣ повреждатъ народната давія и народнити ни интереси.

Защо са трудимъ ній отъ шесть годинн насамъ? Коя е цѣлта на нашити усилія? то е да отблжснимъ фанаріотитѣ и сичкити онія които сж проваждатъ отъ тѣхъ. Защото ній препознахми чи тѣ сж биле отъ вѣкови на самъ най голѣмата пръчка за религіозното ни благополучіе.

На пръстигнованіето на ногіятъ попъ, единъ попъ подъ име Георги съвѣтувайте гражданити да отидатъ да го посрѣщнатъ. Гражданити отблжснаха това предложеніе на попъ Георга. Тъ прътуриха чи нещатъ такивъ попови ржкоположени отъ фанаріотскити владици.

Попътъ пръстигна въ градътъ ни. Нъ никой не излѣзе да го посрѣщне. Попъ Георги го нареди въ черковата да служи. Гражданити го гледатъ съсъ криво око. Нъ никой отъ тѣхъ не смѣй да му кажи нищо.

Преди нѣколко дена тука бѣше дошелъ единъ протосингель на владиката Кирила за да събира владишнината. Нашити еснафи са събраха за да видятъ какво трѣбува да са прави съсъ тоя протосингель. Тъ рѣшиха най сетнѣ да испратятъ двама човѣци отъ страната си за да отидатъ въ Едрене.

Отговорътъ когото тѣ дадоха на Кирила въ Едрене бѣше чи ямболскити граждани нѣматъ нищо да даватъ владишина. Работата за сега тжй остана. Да видимъ какъвъ край ще земе и азъ пакъ ще ви пиша.

ТЕТЕВЕНЬ, 23 Марта. — Понеже заниманіето ми случайно ма докара да са намѣрж тука тія дни, то прихождамъ да ви дамъ нѣкои подробности, относително къмъ черковнити работи въ това село. Тукашнити жители, като са извѣстили (макарь и малко късно) за смьртьта на блаженопочившіятъ нашъ пастирь Авксентія, тѣ за да изявятъ своята велика привержденость къмъ тоя многострадалній поборникъ на цьркватa и на народностьта ни, съсъ общій сговоръ бѣха рѣшили да му направятъ единъ великолѣпенъ парастасъ, което са и извърши споредъ слѣдующіятъ начинъ.

На 22-й Марта (въ недѣля пятая поста) народътъ като бѣше предизвѣстенъ отъ нѣколко дни, събраса въ цьркватa Всѣхъ Святихъ. Слѣдъ божественната служба раздадоха са свѣщи на всички прѣдстоящи, дори и на най малкити дѣтчица. Двѣ колива, които бѣха изобразени съсъ най наряденъ шярь и стояха прѣдъ св. икони доказваха изрядството на предмета. Прѣди да са почне тол благочестивъ обрядъ учитель Павелъ Константиновъ каза едно кратичко, нъ ясно словце, съсъ което даде на всички прѣдстоящіи да разумѣятъ цулта на това священо дѣло. Послѣ, 7 души священици (заедно съсъ духовницити мънастирски), облѣчени съсъ най красиви си служебни одѣжди, начаха постепенно умилителнити стихири на псалмопѣвца, които сж посвѣтени врьхъ тоя обрядъ, и така са слѣдова до край. Народътъ като слушяше жалного опѣло, всичкити повтаряха съсъ жалостенъ духъ и съсъ скрьбли сърца, думити: „Богъ да прости блаженопочившіятъ нашъ свящennоначалникъ, и искренній поборникъ на цьркватa и на народани!” „Богъ да го прости! и да го успокои въ царство небесно!” „Вѣчна му памать между българското потомство!”

И така азъ като слушихъ тія умилителни изрѣченія отъ народа, наумихъ си за думиани на прѣмждраго Соломона: „память праведнаго съсъ похвалами” което са сбжда днесъ между нашіятъ народъ къмъ неговьтъ многовожделенъ духовенъ началникъ.

Истина това що казвамъ Г-не не е голѣма работа защо по много градове и мѣста знамъ че ще са върши туй съсъ голѣма стремителность, нъ азъ прѣдставихъ горнето село каво за примѣръ на другити нему подобни, та като да са подканатъ на всѣду нашити братія Българе да засвидѣтелствуватъ и словомъ и дѣломъ прѣданность и привержденость къмъ онія лица които сж са старали, или са старайтъ за общото добро.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Франко-италіянската конвенція е падена заповѣдь въ законодателното французшко тѣло. Словата които сж приказали отъ рѣлични оратори имать за цѣль да докажитъ вредност та и не вредностьта на франко-италіянската конвенція въ това дѣто са отнася до независимостьта на папството.

Словото което обладало най-много духовити въ законодателното тѣло е, споредъ европейскити вѣстници, словото на Г-на Тіера. Като хортува за италіянскіятъ въпросъ сирѣчь за италіянского единство, Г-нъ Тіеръ глѣда Италія като едно влощастіе за миртъ на Европа. Той доказува чи единството на Италія много малко са желай отъ французити както и отъ самити Италіянци. „Азъ прѣпознавамъ, притуря той, чи Италіянцити сж най-добрити сѣдници на въпросътъ и чи сичкити благородни духови въ Италія сж за единството.

„Нъ азъ мисля чи е дошло на тія благородни духови тѣва което имъ са случова често, сирѣчь чи не виждатъ да ли другити сподѣлятъ идентна единството. Ако италіянцити сж първити сѣдници на въпросъсъ, ній които сми съдѣятелити на дѣлото, ній имами право да имами едно мнѣніе и да ни кажитъ чи това мечтателно единство не е желателно и за самата Италія; чи да желай да направи едно царство отъ много народи, ще кажи да разбжрка учрежденіето на свободата въ земета си.

По пататъкъ Г. Тіеръ доказува чи Франція е сбъркала много дѣто направи италіянскіятъ бой. Той ще намѣри за това много непріятели. Той поддьржилъ тая теза много часови. Ако бѣше хортувалъ още по много ако бѣше хортувалъ цѣль день и цѣла нощь той пакъ не щеше да сполучи, при сичкіятъ си духъ и при сичкото си краснорѣчіе, да убѣди нѣкого чи трѣбува да са остави Австрія господарка на Италія, и Италія подъ игото на чужденецътъ.

Англійскити вѣстници обнародуватъ текстътъ на една депеша напрѣвена отъ Г. Дроуинъ Делюи до французшкіятъ посланикъ въ Лондра по причина на смьртьта на Г-на Гобдена. За тая депеша отговѣ Морнигъ Постъ казува чи тая е едно краснорѣчиво доказателство за пріятелскити сношенія, които сьществуватъ помежду двата народа.

Телеграфическитѣ депеши които пристигнаха отъ Ницея ни ден соа една новина която по важностьта си трѣбува да е произвѣла едно дълбоко впечатлѣніе помежду руското населѣніе. Наслѣдъ пьтъ на руската корона князъ Никола Александровичъ, който бѣше отишелъ въ Ницея за здравіето и който бѣше сгоденъ за дьщерята на царятъ на Данемаркія са поминалъ на 11 настоящаго на възрасть двайсеть и двѣ годишна.

Неговити наслѣднически права оставатъ на брата му Александра Александровичъ който е на възрасть деветнайсеть годишна.

По миналата недѣля французкиятъ императоръ пріѣлъ въ салата на трочтъ депутаціята натоварена да му представи адресътъ разискуванъ отъ законодателното тѣло въ отговоръ на словото приказано отъ Н. Ц. В. на отварянето на законодателното тѣло.

Г-нъ Шнайдеръ, единъ отъ предсѣдателитѣ, прочелъ адресътъ. Върху тоя адресъ Наполеонъ III отговорилъ съсъ слѣдующиятъ начинъ:

Г-не предсѣдателю,

„ Като приѣмамъ адресътъ, първата ми мисъль е да възблагодаря законодателното тѣло за сноманието му и да са зарадувамъ като видѣхъ поведѣнието си както и намѣренията си законно разумѣни и енергически подкрѣпени отъ представителитѣ на страната.

„ Вій защищавате сѣка година съсъ твърдость основнитѣ ни закони които държатъ едно точно равновѣсіе помежду властити на царщината. Страната ви благодари. Подъ сегашното управленіе нѣйніятъ животъ са развива; тя вижда да излезватъ административнитѣ й мѣчнотіи, успѣхътъ усигуренъ, безбедствіето гарантирано. Чрезъ движеніето избирателно, звукътъ на трибуната и на печатътъ, тя усѣща чи е свободна. И далечъ отъ да искатъда удрѣжатъ дърветото което е донесло добри плодови, населѣнията които работятъ, класовити които имать имоти, човѣцити които си напомнятъ, хората които разбиратъ и четжтъ са страхуватъ по много отъ злоупотрѣбленията на свободата отъ колкото отъ свободата на властьта.

„ Слѣдувайте прочее съсъ кроткость работитѣ си. Слѣдъ като разглѣдате въздигнатити сфери на теоріята, занимайте са практически и съсъ законити които ви сж предложени; тѣ имать за цѣль нъравственното и веществените улѣснение на човѣкътъ за въспитанието и за работата на общинатa й на департементити чрезъ распространението на тѣхнити атрибуціи.

„ Безъ да искамъ непрестанно да измѣнявамъ сичко, нѣка са задоволимъ да носимъ сѣки день по единъ новъ камъкъ на зданіето. Основата е широка; не можи да са въздигни по на високо."

Думити на Н. Ц. В. са поздравиха съсъ викови: да живѣй императоръ!

СѢКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— По царска заповѣдъ: Невресъ паша, напрѣдъ министръ на общенародното просвѣщеніе, са наименова мабеинъ мушири на мѣсто Хакки паша;

Кемалъ ефенди, напредъ членъ отъ голѣмiятъ съвѣтъ на правосѫдіето, са наименова министръ на общенародното просвѣщеніе.

Павлаки ефенди мусурусъ, са наименова предсѣдатель на морското сѫдовище отъ Тиджеретътъ.

Колонелинътъ Іосуфъ бей са нъименова председатель Лиманъ одаси на мѣсто Машаверъ паша който си даде останката.

— Казуватъ чи гръцката патріаршія събрала вече три милиона гроша отъ христіянити за плащанието на борчьтъ си.

— Вѣстникъ Дунавъ извѣстява чи нѣкои си търговецъ отъ Хиндустанъ биль донесълъ единъ буранъ който приличалъ на чалапа и който былъ една смъртоносна отрова. Коренити на тоя буренъ били седемъ санджка отъ които шестьтъ сж уловили а единьтъ са видѣ да са е раздалъ по Цариградъ и по вънъ.

Заповѣдити сж дали на сичкити чиновници за събиранието на тоя буренъ,

— Казуватъ чи тія дни са дали заповѣди за подправението и нарѣжданието на платища. отъ Русчукъ до Варна.

— Тая недѣля излѣзе отъ печатъ завѣщанието на покойнаго Аксентія къмъ българскіятъ народъ. Тоя завѣщаніе са печата отъ Г-на Георгя Хр. Касіогу за да можи да бѫди достѫпно за сѣкиго. Цѣната му е двайсеть пари. Който иска да си купи нѣка са отправи до редакціята на Турція. Паритѣ пешинъ.

— По царска заповѣдъ: Джелалединъ ефенди, напрѣдъ кадія въ Критъ, са наименова кадія въ Филибе.

Мустафа Хайруллахъ ефенди са наименова кадія въ Дамьскъ.

— Исманъ бѣй, намѣстникъ-колонель на мореплаванието са наименова управитель на компаніята Феваиди Османіе на мѣсто Салихъ ефенди който си дадѣ оставката.

— Н. Ц. В. Султанътъ благоволи да даде на Мехмедъ паша, министѫръ на заптіето и не Мумтазъ ефенди, мустешарь на голѣмото везирство, знаковити на Османіе отъ първи класъ.

— Миналата сѫбота, по случай на прѣмѣстованието на царското живѣлище въ Бейлербей, министрити на Високата Порта са пріѣха отъ Н. Ц. В. Султанътъ.

— Казуватъ чи англійскіятъ князь Артуръ прѣстигналъ по миналіятъ петькъ въ Змирна. Слѣдъ като посѣтилъ околностити на Немфіо и на Пергама Н. Ц. В. са върналъ пакъ въ Змирна отъ дѣто на другіятъ день трьгналъ за Чанакъ-Кале и за Салоникъ.

— Едно землетрѣсеніе станало тія дни въ Корфу. Една гора близо до Арта са разфърлила; тя изфърлила още и много запалителни кюлчета. Споредъ единъ инглишки вѣстникъ едно цѣло село съсъ жителити си на едно са смазало въ развалнинити на живѣлищата си.

— Пишатъ отъ Римъ до Ентернасіоль чи на 12 настоящаго французкиятъ посланикъ далъ за честь на Г-на де Персини единъ голѣмъ обѣдъ на когото присѫствували кардиналъ Антонели, австрійскіятъ и испанскіятъ посланници тѫй сѫщо както и Г-нъ О. до Руссель.

ИЗВѢСТІЕ.

Управленіето на параплувното търговско дружество „Провидѣніе", на постоянно пребывающіятъ тукъ Г.Г. Акціонери и уполномощнимъ отъ такива, всегда е съобщавало и излагало истинското положеніе на дружественнити дѣла, и обстоятелственно когато въ нуждни случаи, са е изисквало — призовавало ги е на събраніе. Безъ съмнѣніе че послѣдинти, т. е. уполномощнити, сж съобщавали своевременно на довѣрчнити си, точнити слѣдѣнията и слѣдствіята, които сж са удобрявали въ събранията. На вѣрно послѣдното приключеніе, и причинити, по които дружеството изгуби параходa — съобщили са имъ.

На 29 м. м. раздадоха са отъ управленіето призователни писма до горѣупомянутити лица, чрезъ които, писма, призоваваха са на 31-й м. м. (въ срѣда) да благоволятъ да съставитъ събраніе, и понеже призованнити лица въ означенний день не са появиха въ управленіето, — освѣнъ двоица, за това управленіето за крайно нужно счита публично да обяви и доведе до знанието на сички акціонери и интересующи ся лица, че дружеството изгуби параходa, по причина на лица никои си, които употрѣбиха различни сплетни противодѣйствія и препятствія за опропастяванието, — това и сполучиха.

Правдинити си обаче противъ виновнити лица на параходното изгубванie, — имать са законно и своевременно за пазени, тѫй щото за правата си можиме да са препреме.

Призоваватъ са прочее отъ управленіето сички интересующи ся отъ параходa, яко за добро и полезно разсѫдятъ да имать участіе въ послѣдното това обстоятелство. — по сѫдбата на параходa, да благоволятъ тукъ пребывающитѣ до 11 дни отъ днесь да извѣстятъ писменно на управленіето възнамѣреваніето си, но вънкашнити же до 31 день.

По истеченіето означеннія въ настоящето обявленіе срокъ, управленіето не са счита вече подъ никакви задъженія — нито отвѣтственности.

Ц-градъ, Априлія 1. Отъ управленіето.

КНИЖЕВНО ИЗВѢСТІЕ.

Отъ Книжарницатѣ на Хр. Г. Данова и Друж. въ Пловдивъ издаденъ ще [illegible] намира на пѫщій Джумайскій-Панаиръ [illegible] продаенъ Малкыя Учебенъ Географическій Атласъ, състоящъ отъ слѣдующити десять карты:

1. Гороописателна карта на земното кълбо.
2. Горо и водоописателна карта на Европа.
3. Карта на Европѫ въ граждански прѣгледъ.
4. Горо и водоописателна карта на Азіѫ.
5. Карта на Азіѫ въ граждански прѣгледъ
6. „ „ Африкѫ „ „
7. „ „ Сѣверѫ-Америкѫ „
8. „ „ Южѫ-Америкѫ „
9. „ „ Австралѫ и Великый Океанъ.

Цѣна: едно бѣло меджидіе.

Марта 26 1865.

Отъ Книжарницатѣ
на Хр. Данова и Друж.
въ Пловдивъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Чрезъ което извѣстявамъ публикатa, за единъ запискъ отъ 1000 л. тур, издадена презъ Августа 1861 л. отъ Г-на Петра А. Попова съ падеж една година, които бѣхъ дали на Г. Г. Агеласта Вура и Сѫдр. и Сп. Боболини: чи тяхна милость не сж законни нейни притежатели, и чи нѣматъ никоя законна власть, да я употрѣбятъ за свое притежаніе, нито да я прихвърлятъ другому, зарадъ причинитѣ които изложихъ въ протеста си отъ 27 Февруарія 1835 отправенъ до тяхъ чрезъ В. Портѫ.

Съвременно извѣстявамъ и публично Г. Петра А. Попова, чи нѣма отъ мене воля, никому единъ ботжъ да плаща за нея, дору нѣма за въ бѫдащемъ моя заповѣдь.

Цариградъ 19/31 Марта 1865.

Марія Х. Арнаудова.

МАКИНА за да изважда семената на памукътъ.

Послѣдня американска система отъ сякакви измѣренія, за дълга и кжса коприна, които пристигнаха сега скоро отъ Америка.

Памучни семена отъ Америка.

Онія които желаятъ да купятъ, трѣбува да са отправятъ на Перщембе-Пазаръ, Нумеро 21, срѣщу Сакаджи-хань.

Отговорникъ Никола Геновичь.